

dische gegevens uit moet worden gegaan van de ernst en de duur van een aanval, zoals door appellant beschreven, te weten dat een migraineaanval zeker een dag duurt voordat hij is hersteld.

4.4. Een frequentie van migraineaanvallen van drie tot vier keer per week, met een gemiddelde duur van een dag, leidt tot een verzuimpercentage wat als excessief bestempeld kan worden. Dat heeft tot gevolg dat van een werkgever in redelijkheid niet gevergd kan worden appellant in dienst te nemen, als bedoeld in artikel 9, aanhef en sub e, van het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten

4.5. De overwegingen in 4.2 tot en met 4.4 leiden tot de conclusie dat het hoger beroep slaagt en de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad het beroep gegrond verklaren en de bestreden besluit vernietigen. Met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht zal de Raad zelf voorzien en het besluit van 2 augustus 2016 herroepen. Daarmee wordt het ziekgeld van appellant per 3 september 2016 voortgezet. De Raad bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde bestreden besluit.

5. De Raad wijst het verzoek van appellant toe om het Uvw te veroordelen tot vergoeding van schade in de vorm van wettelijke rente over de nog na te betalen uitkering. Voor de wijze waarop het Uvw de wettelijke rente dient te berekenen, verwijst de Raad naar zijn uitspraak van 25 januari 2012 (ECLI:NL:CRVB:2012:BV1958).

6. Tevens is aanleiding om het Uvw te veroordelen in de proceskosten. Deze kosten worden begroot op € 1.538,80,= (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor de zitting en € 20,80 voor reiskosten) in beroep en op € 1.518,= (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor de zitting) in hoger beroep voor verleende rechtsbijstand.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt de aangevallen uitspraak;
- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het besluit van 22 maart 2019;
- herroept het besluit van 2 augustus 2016;
- bepaalt dat de ZW-uitkering van appellant per 3 september 2016 wordt voortgezet;
- veroordeelt het Uvw tot vergoeding aan appellant van wettelijke rente zoals onder 5 van deze uitspraak is vermeld;

- veroordeelt het Uvw in de proceskosten van appellant tot een bedrag van € 3.056,80,=;
- bepaalt dat het Uvw aan appellant het in beroep en in hoger beroep betaalde griffierecht van in totaal € 178,= vergoedt.

Arbeidsongeschiktheid

82

Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid' schrijft niet een evenredige verhouding tussen uren per dag en dagen per week voor

Centrale Raad van Beroep
23 december 2021, nr. 20/219 WIA e.v.,
ECLI:NL:CRVB:2021:3329
(Rottier, Rijnbeek, Weyers)
Noot E. van den Bogaard

Urenbeperking. Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid'.

[Wet WIA art. 5 en 6; Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten art. 3 lid 2 en 3]

Samenvatting: Anders dan de rechtbank heeft overwogen, schrijft de Standaard 'Duurbelasting in Arbeid' niet een evenredige verhouding tussen uren per dag en dagen per week voor. Het UWV wijst terecht op het CBBS, waarin een combinatie van uren per dag en dagen per week als door de verzekeringsarts in geval van betrokkene aangenomen, mogelijk is. Verder is afdoende gemotiveerd waarom een urenbeperking van 8 uren per dag en 30 uren per week ingeval van betrokkene adequaat is.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 28 november 2019, 18/8149 (aangevallen uitspraak), tussen:

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

[betrokkene] te [woonplaats] (betrokkene)

Procesverloop

Het Uvw heeft hoger beroep ingesteld. Namens betrokkene heeft mr. A.B.B. Beelaard, advocaat, een verweerschrift ingediend en tevens incidenteel hoger beroep ingesteld (20/1693 WIA).

Het Uvw heeft een nader stuk ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 11 november 2021. Het Uvw heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.C. Puister. Betrokkene is verschenen, bijgestaan door mr. Beelaard.

Overwegingen

1.1. Betrokkene is laatstelijk werkzaam geweest als productiemedewerker voor 40 uur per week. Op 20 januari 2009 heeft hij zich ziekgemeld met hoofdpijnklachten. Na afloop van de voorgeschreven wachttijd heeft het Uvw aan betrokkene met ingang van 18 januari 2011 een loongerelateerde WGA-uitkering op grond van de Wet werken en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) toegekend. De mate van arbeidsongeschiktheid is daarbij vastgesteld op 100%. Na afloop van de loongerelateerde periode heeft het Uvw betrokkene met ingang van 18 september 2012 een WGA-loonaanvullingsuitkering toegekend, waarbij de mate van arbeidsongeschiktheid is vastgesteld op 80 tot 100%.

1.2. Naar aanleiding van een melding op 13 november 2017 dat zijn gezondheid is verslechterd, heeft betrokkene op 21 februari 2018 het spreekuur bezocht van een verzekeringsarts. Deze arts heeft vastgesteld dat betrokkene belastbaar is met inachtneming van de beperkingen die hij heeft neergelegd in een Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) van 14 mei 2018. Een arbeidsdeskundige heeft functies geselecteerd en op basis van de drie functies met de hoogste loonwaarde de mate van arbeidsongeschiktheid berekend. Het Uvw heeft bij besluit van 17 mei 2018 de mate van arbeidsongeschiktheid van betrokkene per 16 mei 2018 bepaald op 55,69%. De WGA-loonaanvullingsuitkering wijzigt daardoor niet per 16 mei 2018, maar per 1 juni 2020 gaat voor betrokkene een inkomenseis gelden. Het bezwaar van betrokkene tegen dit besluit heeft het Uvw bij besluit van 12 november 2018 (bestreden besluit) ongegrond verklaard. Aan het bestreden besluit ligt een rapport van 9 november 2018 van een verzekeringsarts bezwaar en beroep ten grondslag.

2.1. De rechtbank heeft het beroep van betrokkene gegrond verklaard, het bestreden besluit ver-

nietigd en het Uvw opgedragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van haar uitspraak.

2.2. De rechtbank heeft overwogen dat het verzekeringsgeneeskundig onderzoek op voldoende zorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden. De rechtbank heeft geen aanknopingspunten gezien voor het standpunt van betrokkene dat onvoldoende beperkingen zijn aangenomen of dat deze op onjuiste wijze in de FML zijn vertaald. Betrokkene heeft geen medische stukken overgelegd die grondslag bieden voor het oordeel dat hij op de datum in geding op medisch objectieve gronden meer beperkt is dan in de FML is vastgelegd of dat zijn beperkingen op onjuiste wijze in de FML zijn vertaald. De rechtbank heeft de in de FML vastgestelde beperkingen onderschreven, met uitzondering van de daarin opgenomen urenbeperking. Daarover heeft de rechtbank overwogen dat niet duidelijk is geworden waarom het Uvw betrokkene wel beperkt acht qua 'uren per week' (namelijk dertig uren), maar niet in 'uren per dag' (acht uren) en daarbij gewezen op de Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid'. Gezien de hoofdregel in deze standaard dat de schatting plaatsvindt in stappen van ongeveer twee uur per dag, is zonder heldere motivering niet duidelijk hoe een werkbelasting van gemiddeld ongeveer acht uren per dag zich verhoudt tot een belasting van dertig uren per week. Bij een dagbelasting van acht uren hoort volgens de rechtbank immers een weekbelasting van veertig uren, terwijl bij een belasting van zes uren per dag een belasting van dertig uren per week hoort. Naar het oordeel van de rechtbank kan het bestreden besluit in dit opzicht niet worden gedragen door de hieraan ten grondslag gelegde motivering.

3.1. Het Uvw heeft in hoger beroep aangevoerd dat het binnen het kader van het Claim Beoordelings- en Borgingssysteem (CBBS) mogelijk is om binnen de aangenomen belastbaarheid een combinatie van uren per dag en uren per week aan te geven. Hierbij is het geen noodzaak om uitsluitend een evenredige verdeling over de week aan te geven, zoals vijf maal zes uur per dag/dertig uur per week. Is iemand belastbaar voor vier uren per dag, dan hoeft dat niet te betekenen dat hier alleen een weekbelasting van 20 uren bij past. Het is namelijk denkbaar dat de betreffende persoon wel vier uur per dag, maar slechts twaalf uur per week kan werken. De verzekeringsarts heeft in geval van betrokkene aanleiding gezien een urenbeper-

king van gemiddeld ongeveer dertig uur per week (uren licht beperkt) aan te nemen, waarbij hij een belasting van ongeveer acht uur per dag (uren enigszins beperkt) binnen de belastbaarheid aanmerkelijk acht, maar niet gedurende vijf dagen per week.

3.2. Betrokkene heeft in incidenteel hoger beroep aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte de FML (met uitzondering van de urenbeperking) heeft onderschreven. Betrokkene acht zich meer beperkt dan in de FML is vastgelegd en vindt dat zijn beperkingen op een onjuiste wijze in de FML zijn vertaald. Het Uwv heeft onvoldoende gemotiveerd waarom de psychische klachten in 2018 minder ernstig waren dan in 2010. In de door betrokkene overgelegde brieven van zijn behandelend psychiater is een opsomming gegeven van de belemmeringen en beperkingen die hij ondervindt. Zo heeft betrokkene last van vergeetachtigheid, vermoeidheid en gevoelens van waardeloosheid. Doordat hij prikkelbaar is ervaart hij problemen met zijn impulscontrole. Daarnaast is sprake van slaapklasten, verminderde eetlust en gevoelens van hulpeloosheid. Betrokkene is van mening dat het aan het Uwv is om duidelijk te maken waarom met deze belemmeringen en beperkingen in de FML geen rekening hoeft te worden gehouden.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Van gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid van een verzekerde is op grond van artikel 5 van de Wet WIA sprake als hij als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van onder meer ziekte of gebrek slechts in staat is met arbeid ten hoogste 65% te verdienen van het maatmaninkomen per uur, maar niet volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is. Op grond van artikel 6, eerste lid, van de Wet WIA wordt de beoordeling van de arbeidsongeschiktheid gebaseerd op een verzekeringsgeneeskundig en een arbeidskundig onderzoek.

4.2. In geschil is de vraag of het Uwv de mate van arbeidsongeschiktheid van betrokkene in de zin van de Wet WIA terecht met ingang van 16 mei 2018 heeft vastgesteld op 55,69%.

4.3. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, schrijft de Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid' niet een evenredige verhouding tussen uren per dag en dagen per week voor, zoals door de rechtbank in overweging 5.2.3 van de aangevallen uitspraak genoemd. Door het Uwv is terecht gezezen op het CBBS, waarin een combinatie van

uren per dag en dagen per week als door de verzekeringsarts in geval van betrokkene aangenomen, mogelijk is. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft verder voldoende gemotiveerd waarom een urenbeperking van 8 uren per dag en 30 uren per week in geval van betrokkene adequaat is.

4.4. Ook bestaat geen aanleiding om te oordelen dat het Uwv in verband met de psychische klachten van betrokkene onvoldoende beperkingen heeft aangenomen. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft aangegeven dat in 2010 bij betrokkene sprake was van een depressieve stoornis, eenmalig, ernstig en dat de destijds aangenomen beperkingen daarbij passen. Uit de informatie van de behandelaars uit 2018 en 2019 blijkt dat inmiddels sprake is van een depressieve stoornis, recidiverend, matig. De nu aangenomen beperkingen passen bij een matig depressieve stoornis.

4.5. Uit 4.3 en 4.4 volgt dat het hoger beroep van het Uwv slaagt en dat het incidenteel hoger beroep van betrokkene niet slaagt. De aangevallen uitspraak zal worden vernietigd. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad het beroep van betrokkene ongegrond verklaren.

5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt de aangevallen uitspraak;
- verklaart het beroep ongegrond.

NOOT

Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid' versus Standaard 'Verminderde arbeidsduur' versus CBBS

1. De hier opgenomen uitspraak gaat over de verhouding tussen het aantal uren dat iemand *per dag* belastbaar is en het aantal uren en aantal dagen dat hij *per week* belastbaar is en over de verhouding tussen de Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid' en het CBBS.

Deze noot gaat over de verschillen tussen de oude Standaard 'Verminderde arbeidsduur' van januari 2000 en de nieuwe Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid' van juli 2015 en over de verhouding tussen de nieuwe Standaard en het CBBS. In dat kader spelen drie – deels wel en deels niet met elkaar verweven – begrippen een

rol: *uren per dag, uren per week* en *dagen per week*.

Het beoordelen van de duurbelastbaarheid

2. Wat wordt eigenlijk bedoeld met 'duurbelastbaarheid'? Letterlijk is de 'duurbelastbaarheid in arbeid' de tijdsduur dat iemand met arbeid kan worden belast. Het vaststellen van deze duurbelastbaarheid is een van de moeilijkste – en dus ook: meest omstreden – onderdelen van de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling. Een van de *moeilijkste*, omdat zoals de Standaard 'Verminderde arbeidsduur' op p. 21 stelt, er "geen nauwkeurig instrument voorhanden (is) om het aantal uren dat cliënt kan werken te 'meten'" en de Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid' op p. 20 stelt, "(e)en stoornis in de energiehuishouding (...) zich moeilijk rechtstreeks (laat) meten, laat staan in een maat voor een beperkte duurbelastbaarheid uitdrukken"; en de verzekeringsarts dus niet veel meer kan doen dan het maken van een *inschatting* daarvan en *uitleggen* hoe hij tot deze inschatting is gekomen. In de praktijk komt deze uitleg vaak niet veel verder dan dat er "geen indicatie (is) voor een urenbeperking geheel conform de standaard 'Duurbelastbaarheid in arbeid'" of dat er "conform de standaard geen sprake (is) van een duurbepering".

Een van de meest *omstreden*, omdat de inschatting van de verzekeringsarts nog wel eens wil *afwijken* van hetgeen de betrokkene zelf in de dagelijkse praktijk ervaart.

3. Om de verzekeringsarts meer houvast te geven bij de beoordeling van de duurbelastbaarheid heeft het Lisv als de voorloper van het UWV in januari 2000 de Standaard 'Verminderde arbeidsduur' het licht doen zien. In juli 2015 is deze vervangen door de Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid'.

Januari 2000: Standaard 'Verminderde arbeidsduur'

4. De Standaard 'Verminderde arbeidsduur' gaat op p. 14 uit van de volgende kaders en definities (cursivering EvdB):

- "(1) Er is sprake van een beperking in arbeidsuren als cliënt *niet in staat* is *voltijds* te werken. (2) Onder *voltijds* wordt verstaan een *werkweek van 35 – 40 uur*, waarbij cliënt *minimaal vier* van de zeven dagen kan werken.

(3) De standaard bepaalt zich tot de beoordeling van de verminderde geschiktheid van cliënt om *in het algemeen* voltijds te kunnen werken in wat voor arbeid dan ook – tijdelijk of duurzaam.

(4) De standaard spreekt zich derhalve *niet* uit over de verminderde geschiktheid van cliënt om in *specifieke* situaties casu quo het eigen werk voltijds te kunnen werken."

Uitgangspunt: voltijdse werkweek

5. Zoals blijkt uit de hiervoor weergegeven kaders en definities, neemt de Standaard de *voltijdse werkweek* tot uitgangspunt, waarbij een voltijdse werkweek bestaat uit het verrichten van arbeid gedurende *35 – 40 uur*, verdeeld over *ten minste vier dagen*.

"Omdat (...) van de verzekeringsarts niet kan worden verwacht dat hij bij de beoordeling van de 'theoretische' mogelijkheden van cliënt exact vaststelt wat de omvang van een eventuele beperking in arbeidsuren is, is er voor gekozen hem dit te laten doen in stappen van *2 uur per dag* respectievelijk *10 uur per week*" (p. 21/22, cursivering EvdB).

6. Aangezien de Standaard een beperking in arbeidsuren relateert aan de voltijdse werkweek, is het aantal uren *per week* leidend en is de verdeling van dat aantal uren over de dagen van minder belang. Dat betekent dat een urenbeperking van 8 uur per dag en 30 uur per week past binnen de systematiek van de Standaard: er mag 30 uur worden gewerkt en hoe dat over de dagen wordt verdeeld (het arbeidspatroon), maakt niet uit zolang dit per dag maar niet meer dan 8 uur is. Een arbeidspatroon waarbij het aantal uren per week evenredig wordt verdeeld over de werkdagen (5 dagen van 6 uur) voldoet hieraan. Maar binnen de systematiek van deze Standaard is ook een niet-evenredige verdeling mogelijk: een arbeidspatroon bestaande uit 3 dagen van 8 uur en 1 dag van 4 uur of 4 dagen van 7,5 uur is ook mogelijk (maar 4 dagen van 8 uur niet).

Juli 2001: invoering CBBS, FML sluit aan op Standaard

7. Per 1 juli 2001 is het CBBS (ClaimBeoordelings- en BorgingsSysteem) ingevoerd als opvolger van het FIS (Functie Informatie Systeem). Blijkens p. 111-112 van de *Gebruikershandleiding CBBS* van juli 2001 is bij de inrichting van de FML items VI.2 Uren per dag en VI.3 Uren per week aangesloten bij de Standaard 'Verminderde arbeidsduur', zo-

dat de verzekeringarts het aantal uren per dag en per week in stappen van 2 resp. 10 uur kan aangeven.

8. In 2009 is de *Gebruikershandleiding CBBS* vervangen door de *Basisinformatie CBBS*. Daarbij is de verwijzing naar de Standaard 'Verminderde arbeidsduur' gehandhaafd en de toelichting bij beoordelingspunt 6.2 (uren per dag) aangevuld met een uitwerking van de mogelijkheden om verschillende combinaties van uren per dag en uren per week te maken (zie de 1ste druk van 7 juli 2009 op p. 318, de 2de druk van 6 oktober 2009 op p. 321 en de 3de druk van 6 mei 2013 op p. 335). Die mogelijkheid van verschillende combinaties sluit aan bij hetgeen op p. 22 van de Standaard wordt beschreven: "De verzekeringarts moet bij het invullen van dit onderdeel ook goed letten op de *samenhang* tussen het aantal uren *per dag* en het aantal uren *per week* dat cliënt kan werken. Voorbeeld – cliënt kan af en toe 6 uur per dag werken, maar moet dit kunnen compenseren. De verzekeringarts kan dan bij aantal uren per dag 6 invullen (of 4 à 6) en bij aantal uren per week 20. Een dergelijke 'nuancering' zal zeker nogal eens nodig zijn bij de indicatie *beschikbaarheid* en wanneer de ervaring van *feitelijke werkhervatting* bij de beoordeling kan worden meegewogen. Waarbij cliënt soms als gevolg van zijn verminderde mogelijkheden niet elke dag een zelfde aantal uren werkt, een rustdag heeft ingebouwd en dergelijke (cursivering EvdB)".

Juli 2015: Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid'

9. In juli 2015 is de Standaard 'Verminderde arbeidsduur' van januari 2000 vervangen door de Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid'. Blijkens deze nieuwe Standaard waren er verschillende redenen om tot herziening van de oude Standaard over te gaan (cursivering EvdB):

- de standaard werd door veel gebruikers als *te weinig concreet* ervaren;
- de standaard gaf *te veel ruimte* voor interpretatie; hiermee samenhangend: een *grote bandbreedte* bij de toepassing ervan (wel/geen en meer/minder beperking in duurbelastbaarheid);
- onvoldoende wetenschappelijke onderbouwing, waardoor ruimte voor het laten meewegen van gedragsmatige aspecten bij het vaststellen van een beperking" (p. 3).

"Zowel het tweede als het derde punt kon worden geïnterpreteerd als het *ontbreken* van een

voldoende duidelijke norm voor het vaststellen van de duurbelastbaarheid.

(...)

Het *doel* van de (nieuwe, EvdB) standaard is verzekeringartsen *meer en concretere* handvatten geven voor het beoordelen van de duurbelastbaarheid. Daarmee kan de standaard ten opzichte van die uit 2000 ook een betere basis bieden voor een inzichtelijke en meer uniforme beoordeling" (p. 4).

Paradigma-shift: niet langer de werkweek als referentie maar de werkdag

10. De belangrijkste wijziging die de nieuwe Standaard meebrengt, is dat niet langer de *werkweek* als referentie geldt, maar de *werkdag* (zie p. 5 en 12 van de Standaard). Daarvoor worden twee redenen gegeven:

(1) De oude Standaard ging ervan uit dat de voltijdse werkweek kan worden gebruikt als *maatstaf* ten opzichte waarvan een *vermindering* kan worden aangegeven. Tijdens de voorbereiding van de nieuwe Standaard is echter het besef ontstaan dat het eigenlijk *niet goed mogelijk* is om een dergelijke maatstaf (dat wil zeggen: een min of meer zuiver medische belastbaarheidsnorm) te stellen. Daarom gaat de Standaard niet langer uit van een algemeen geldige maatstaf voor de duurbelastbaarheid van gezonde personen ten opzichte waarvan een 'verminderde duurbelastbaarheid' kan worden aangegeven (p. 5).

(2) Het *bioritme* van inspanning, recuperatie en slaap kent een 24-uurs ritme, ook wel bekend als het circadiaanse ritme. Daarom "richt (de beoordeling van de duurbelastbaarheid) zich op het aantal uren per dag waarop iemand belastbaar is" (p. 12).

11. Het 24-uurs bioritme ritme impliceert dat "iemand die één dag in de week een bepaald aantal uren kan werken, dat in principe ook op de andere werkdagen moet kunnen doen" (p. 12). Dat betekent dat het aantal uur dat *per week* kan worden gewerkt, *geen zelfstandige betekenis* meer heeft en verklaart ook waarom de in de oude Standaard genoemde stappen van 10 uur per week in de nieuwe Standaard niet zijn teruggekeerd en de duurbelastbaarheid uitsluitend in stappen van 2 uur per dag wordt vastgesteld (zie p. 22 van de Standaard).

12. Bij de functieduiding met behulp van het CBBS speelt het aantal uren per week echter wel een rol bij het vaststellen van de reductiefactor.

In de nieuwe Standaard is hierin voorzien in die zin dat "(w)aar in de uitvoeringspraktijk een *vertaalslag* naar uren per week moet worden gemaakt (...) de verzekeringsarts dan ook uit(gaat) van een *vijfdaagse* werkweek (cursivering EvdB)" (p. 12). Hieruit volgt dat de nieuwe Standaard een *strikte evenredigheid* kent tussen uren per dag en uren per week.

Uitzondering op evenredige verhouding per dag en per week: verminderde beschikbaarheid

13. De evenredige verdeling van het aantal uren per week kan onder de nieuwe Standaard eigenlijk alleen worden doorbroken als er sprake is van verminderde beschikbaarheid door het volgen van een medische behandeling. Zoals beschreven op p. 24 kunnen er bepaalde dagen, dagdelen of uren zijn, waarop de betrokkene een noodzakelijke behandeling dient te ondergaan of te maken heeft met de nawerking van die behandeling, waardoor hij op die dagen, dagdelen of uren niet kan werken. Dat hoeft op zich niet te leiden tot een beperking van de duurbelastbaarheid per dag. Maar de met die behandeling of nawerking gemoeide tijd is niet beschikbaar voor arbeid en kan om die reden leiden tot een vermindering c.q. beperking van het aantal uren dat kan worden gewerkt. In een dergelijke situatie is een combinatie van 8 uur per dag en 30 uur per week (of eigenlijk: 4 dagen per week) ook onder de nieuwe Standaard mogelijk; het is immers niet de *duurbelastbaarheid* strictu sensu die tot 30 uur is beperkt, maar de *beschikbaarheid*. Om (CBBS-)technische redenen wordt die verminderde beschikbaarheid uitgedrukt in een verminderde duurbelastbaarheid. Maar strikt genomen is dat niet juist: beschikbaarheid en belastbaarheid zijn twee verschillende dingen.

14. Overigens blijkt uit het hiervoor in punt 8 opgenomen citaat uit p. 22 dat ook in de oude Standaard bij een niet-evenredige verhouding tussen uren per dag en uren per week vooral werd gedacht aan de indicatie beschikbaarheid en aan situaties waarin de praktijkervaring van een feitelijke werkhervatting kan worden meegewogen.

CBBS 5: niet aangepast aan de nieuwe Standaard

15. Het lag dan ook voor de hand dat bij de invoering van het vernieuwde CBBS 5 in mei 2020 de FML en de Basisinformatie zou worden aangepast aan de gewijzigde opzet van de nieuwe Standaard, bijvoorbeeld door de belastbaarheid

per week te koppelen aan beoordelingspunt 6.2 (uren per dag) en (conform p. 12 van de Standaard) te definiëren als '5 x het aantal uren per dag' en beoordelingspunt 6.3 (uren per week) te herzien als 'uren beschikbaar'. Maar dat is niet gebeurd.

Weliswaar is in de toelichting bij beoordelingspunt 6.2 (uren per dag) de tekst "Standaard 'Verminderde arbeidsduur'" vervangen door de tekst "Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid'", maar de op de oude Standaard gebaseerde passages over het maken van verschillende combinaties van uren per dag en uren per week zijn integraal gehandhaafd (zie versie 5.1 van 11 juni 2020 op p. 296, versie 5.2 van 1 oktober 2020 op p. 297 en versie 5.3 van 23 februari 2022 op p. 302). Een toelichting waarom deze passages zijn gehandhaafd, ontbreekt echter.

16. Dat het *technisch nog steeds mogelijk* is om niet-evenredige combinaties van uren per dag en uren per week in te voeren in het CBBS, is historisch verklaarbaar nu bij de introductie van het CBBS in 2001 is aangesloten bij de toen geldende Standaard 'Verminderde arbeidsduur' en is ook onder de nieuwe Standaard nodig in het geval van verminderde beschikbaarheid of in situaties waarin de bij een feitelijke werkhervatting opgedane ervaring daartoe aanleiding geeft. Maar dat laat onverlet dat (buiten deze situaties) dergelijke combinaties *in strijd* zijn met zowel de *opzet* als de *tekst* van de thans geldende Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid'.

Uren per week versus dagen per week

17. Dan nu naar de uitspraak. Daarin doet zich iets vreemds voor: in r.o. 2.2 schrijft de CRvB dat de rechtbank heeft overwogen "dat niet duidelijk is geworden waarom het Uvw betrokkene wel beperkt acht qua '*uren per week*' (namelijk dertig uren), maar niet in 'uren per dag' (acht uren) en daarbij gewezen op de Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid' (cursivering EvdB)". Maar in r.o. 4.3 schrijft de CRvB dat "(a)nders dan de rechtbank heeft overwogen, (...) de Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid' niet een evenredige verhouding tussen uren per dag en *dagen per week* voor(schrijft), zoals door de rechtbank in overweging 5.2.3 van de aangevallen uitspraak genoemd (cursivering EvdB)".

18. In r.o. 2.2 gaat het dus om *uren* per week en in r.o. 4.3 om *dagen* per week. En dat maakt nogal een verschil. Maar waar dat verschil vandaan

komt, is zonder kennis te nemen van de volledige uitspraak van de rechtbank, niet mogelijk. De tekst van deze uitspraak was echter niet op rechtspraak.nl gepubliceerd. Dat is op 29 maart 2022 alsnog gebeurd (ECLI:NL:RBDHA:2019:15095).

Publicatiebeleid CRvB

19. Dat brengt mij op het publicatiebeleid van de CRvB. Dat beleid houdt in de eerste plaats in dat alle uitspraken van de CRvB worden gepubliceerd op rechtspraak.nl.

Daarnaast publiceert het Wetenschappelijk Bureau van de CRvB tweemaal per maand een 'Nieuwsbrief Jurisprudentie' met een overzicht van de belangrijkste uitspraken (www.rechtspraak.nl/Organisatie-en-contact/Organisatie/Centrale-Raad-van-beroep/Paginas/Nieuwsbrief-Jurisprudentie.aspx). Zo is de hier besproken uitspraak opgenomen in de Nieuwsbrief Jurisprudentie CRvB 2022 nr. 1.

20. Zoals ik heb besproken in mijn noot bij CRvB 3 maart 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:466, «USZ» 2021/165, staat in hoger beroep niet het bestreden besluit centraal maar de bestreden uitspraak van de rechtbank. Ook in de hier besproken uitspraak is dat herkenbaar. Het gevolg hiervan is dat het voor een goed begrip van de uitspraak van de CRvB eigenlijk noodzakelijk is om ook kennis te kunnen nemen van de bestreden uitspraak.

De CRvB voorziet daarin door in zijn uitspraak de in zijn ogen relevante overwegingen van de rechtbank weer te geven. Maar een dergelijke weergave is toch iets anders dan de originele overwegingen. Het zou dan ook beter zijn als de volledige tekst van de originele uitspraak beschikbaar is.

21. Nu is van alle rechtbank-uitspraken op rechtspraak.nl wel het ECLI-nummer te vinden (uitspraken.rechtspraak.nl, kiezen voor 'Uitgebreid zoeken' en dan onder 'Zoek binnen...' kiezen voor 'Alle uitspraken'), maar het overgrote merendeel van de uitspraken zelf is niet op rechtspraak.nl gepubliceerd. Een oplossing daarvoor zou kunnen zijn om bij alle uitspraken van de CRvB tevens de bestreden uitspraak van de rechtbank te publiceren. Maar lang niet alle uitspraken van de CRvB geven aanleiding om kennis te willen nemen van de bestreden uitspraak zelf, zodat dit tot enige overkill zou leiden.

22. De oplossing die ik zou willen voorstellen, sluit aan bij de selectie van uitspraken voor de

Nieuwsbrief Jurisprudentie: laat (het Wetenschappelijk Bureau van) de CRvB er zorg voor dragen dat van alle uitspraken die worden opgenomen in de Nieuwsbrief Jurisprudentie ook de bestreden uitspraak volledig op rechtspraak.nl wordt gepubliceerd.

Uren per dag versus uren per week versus dagen per week

23. Om te zien waarom publicatie van de bestreden uitspraak relevant is, gaan we terug naar de uitspraak van de CRvB. Ik kan het verschil tussen r.o. 2.2 (uren per week) en r.o. 4.3 (dagen per week) niet goed rijmen. Zoals ik hiervoor in de punten 10-13 heb laten zien, schrijft de Standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid' wel degelijk een evenredige verhouding voor tussen *uren* per dag en *uren* per week, zodat de rechtbank volkomen terecht een nadere toelichting op de verhouding tussen 8 uur per dag en 30 uur per week noodzakelijk achtte.

Maar waar de in r.o. 4.3 genoemde verhouding tussen *uren* per dag en *dagen* per week vandaan komt (volgens de CRvB uit r.o. 5.2.3 van de bestreden uitspraak), was mij een raadsel.

24. Inmiddels is de uitspraak van de rechtbank alsnog op rechtspraak.nl gepubliceerd (ECLI:NL:RBDHA:2019:15095) en blijkt r.o. 5.2.3 te luiden:

"5.2.3 Ten aanzien van de vastgestelde urenbeperking overweegt de rechtbank het volgende. Het is de rechtbank niet duidelijk geworden waarom verweerder eiser wel beperkt acht qua 'uren per week' (namelijk dertig uren), maar niet in 'uren per dag' (acht uren). De rechtbank wijst in dit kader op verweerders standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid' waarbij de hoofdregel luidt dat de schatting plaatsvindt in stappen van ongeveer twee uur per dag. Gezien deze regel is zonder heldere motivering niet duidelijk hoe een werkbelasting van gemiddeld ongeveer acht uren per dag zich verhoudt tot een belasting van dertig uren per week. Bij een dagbelasting van acht uren hoort immers een weekbelasting van veertig uren, terwijl bij een belasting van zes uren per dag een belasting van dertig uren per week hoort. In dit opzicht kan het bestreden besluit niet worden gedragen door de hieraan ten grondslag gelegde motivering."

25. De weergave van het standpunt van de rechtbank in r.o. 4.3 blijkt dus incorrect te zijn: de rechtbank heeft in r.o. 5.2.3 niet, zoals de CRvB

stelt, overwogen dat de Standaard ‘Duurbelastbaarheid in Arbeid’ een evenredige verhouding tussen *uren* per dag en *dagen* per week voorschrijft, maar dat in het licht van de hoofdregel dat de vaststelling van de duurbelastbaarheid plaatsvindt in stappen van ongeveer twee uur per dag, een niet-evenredige verhouding tussen *uren* per dag en *uren* per week een heldere motivering vereist.

26. Het ligt voor de hand om aan te nemen dat sprake is van een kennelijke verschrijving en dat in r.o. 4.3 en in de inhoudsindicatie op rechtspraak.nl de woorden “dagen per week” moeten worden gelezen als ‘uren per week’. Maar toch twijfel ik. Want de CRvB heeft wel gelijk dat in de Standaard geen evenredige verhouding wordt voorgeschreven tussen uren per dag en dagen per week. Maar dat was niet waar het geschil over ging.

27. Het geschil ging om de vraag of de Standaard ‘Duurbelastbaarheid in Arbeid’ een evenredige verhouding voorschrijft tussen het aantal uren per dag en het aantal uren per week. Uitgaande van de veronderstelling dat in r.o. 4.3 de woorden ‘dagen per week’ moeten worden gelezen als ‘uren per week’, oordeelt de CRvB dat de Standaard dat niet voorschrijft. Maar enige op de Standaard gebaseerde onderbouwing van dat oordeel geeft de CRvB niet. Gelet op de hiervoor beschreven en nadrukkelijk door de Standaard beoogde paradigma-shift, schiet de motivering van de CRvB dan ook tekort.

Niet-evenredige verhouding uren per dag en uren per week: CBBS says “Yes”

28. De enige echte motivering die de CRvB geeft, is dat in het CBBS een niet-evenredige combinatie mogelijk is. Dat is echter een drogreden die bekend staat als ‘non sequitur’ (‘dat volgt er niet uit’): dat het *kan* betekent niet dat het *mag*.

Niet-evenredige verhouding uren per dag en uren per week: Standaard says “No”

29. Zoals ik hiervoor in punt 7-8 heb uiteengezet, is in 2001 bij het ontwerpen en inrichten van het CBBS aangesloten bij de toen geldende Standaard ‘Verminderde arbeidsduur’ die de voltijdse werkweek als uitgangspunt had en de mogelijkheid bood om de uren per dag en uren per week onafhankelijk van elkaar vast te stellen. Dat het CBBS de mogelijkheid biedt om verschillende combinaties van uren per dag en uren per week

in te voeren, moet dan ook in dat (historische) licht worden gezien.

30. De Standaard ‘Verminderde arbeidsduur’ is echter in 2015 vervangen door de Standaard ‘Duurbelastbaarheid in Arbeid’, waarin de werkweek expliciet is verlaten als uitgangspunt en de duurbelastbaarheid uitsluitend nog wordt geformuleerd in uren per dag. Dat het CBBS nog steeds de – uit de oude Standaard afkomstige – mogelijkheid biedt om verschillende combinaties van uren per dag en uren per week in te voeren, laat onverlet dat de nieuwe Standaard wel degelijk een evenredige verhouding voorschrijft. Hoewel het *kan*, volgt uit de nieuwe Standaard dat het *niet* mag...

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

83

Bij berekening uitkering is terecht uitgegaan van opgebouwd bedrag aan eindejaarsuitkering

Centrale Raad van Beroep
21 februari 2022, nr. 21/1918 WIA,
ECLI:NL:CRVB:2022:391
(Akkerman, Van Brussel, Noort)

Verrekenen inkomen. Eindejaarsuitkering.

[Wet WIA art. 61; Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten art. 4:1]

Samenvatting: In de uitspraken van 6 juni 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:1835, «USZ» 2019/203, m.nt. A. Wit en 10 maart 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:533 is voor de vakantietoelage (VT) en een extra periode salaris (EPS) uitgegaan van de per tijdvak opgebouwde bedragen, in plaats van de uitbetaalde bedragen. Aan de lager uitbetaalde bedragen lag namelijk de keuze van betrokkene ten grondslag om de twee bestanddelen in te zetten voor een ander doel. Dat geldt ook in dit geding.

Rechtbank Den Haag, 28-11-2019, ECLI:NL:RBDHA:2019:15095, AWB - 18 _ 8149

Gegevens

Instantie

Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak

28 november 2019

ECLI

ECLI:NL:RBDHA:2019:15095

Zaaknummer

AWB - 18 _ 8149

Inhoudsindicatie

HB gegrond verklaard. Zie ECLI:NL:CRVB:2021:3329

Uitspraak

Bestuursrecht

zaaknummer: SGR 18/8149

(gemachtigde: mr. A.B.B. Beelaard),

en

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder

(gemachtigde: G.M. Folkers-Hooijmans).

Procesverloop

Bij besluit van 17 mei 2018 (het primaire besluit) heeft verweerder de mate van arbeidsongeschiktheid van eiser per 16 mei 2018 vastgesteld op 55,69%.

Bij besluit van 12 november 2018 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 4 juli 2019. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde.

Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

De rechtbank heeft aanleiding gezien het onderzoek ter zitting te schorsen, teneinde enkele vragen aan verweerder te stellen.

Verweerder heeft de vragen beantwoord. Eiser heeft hierop gereageerd.

De rechtbank heeft vervolgens bepaald dat een nadere zitting achterwege blijft en heeft het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Eiser was van 5 november 2007 tot 28 februari 2009 werkzaam als produktiemedewerker bij V.O.F. [VOF] in [vestigingsplaats]. Op 20 januari 2009 is hij ziek uitgevallen. Na het einde van het dienstverband is eiser in aanmerking gebracht voor een uitkering ingevolge de Ziektewet. Met ingang van 18 januari 2011 is aan hem een uitkering op grond van de Wet Werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) toegekend, te weten een loongerelateerde WGA-uitkering (Regeling werkhervatting gedeeltelijk arbeidsgeschikten), gebaseerd op een mate van arbeidsongeschiktheid van 100%. Per 18 september 2012 is aan eiser een loonaanvullende WGA-uitkering toegekend, met een arbeidsongeschiktheidspercentage van 80 tot 100%. Naar aanleiding van een verzoek van eiser voor een herbeoordeling, heeft verweerder het primaire besluit genomen.
2. Het bestreden besluit berust op het standpunt dat eiser per 16 mei 2018 niet meer dan 55,69% arbeidsongeschikt is te achten. De verzekeringsarts bezwaar en beroep (b&b) is van mening dat in de primaire fase de beperkingen juist zijn vastgesteld en ook goed zijn vertaald in de Functionele Mogelijkhedenlijst (FML). Omdat aan de hand hiervan de alternatieve functies zijn geduid, bestaat er geen aanleiding om te twijfelen aan de arbeidskundige grondslag van het primaire besluit.
3. Eiser voert in beroep aan dat niet zonder meer begrijpelijk is waarom zijn beperkingen plausibel worden geacht, maar desondanks niet worden vertaald in de FML door verminderde belastbaarheid aan te nemen. Ook verdient nadere motivering waarom hij in staat zou zijn om in druk stadsverkeer een auto te besturen. Verder acht eiser zich niet in staat om gemiddeld acht uur per dag te werken.
4. De rechtbank stelt voorop dat verweerder zijn besluiten omtrent de mate van arbeidsongeschiktheid van een betrokkene mag baseren op rapporten van verzekeringsartsen, indien deze rapporten op zorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen, geen tegenstrijdigheden bevatten en voldoende duidelijk zijn. Dit betekent niet dat deze rapporten en het daarop gebaseerde besluit in beroep niet kunnen worden aangevochten. Het is echter aan de betrokkene om aan te voeren en zo nodig aannemelijk te maken dat de rapporten niet op zorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen, tegenstrijdigheden bevatten, niet voldoende duidelijk zijn, dan wel dat de in de rapporten gegeven beoordeling onjuist is.
- 5.1 De primaire verzekeringsarts heeft op 14 mei 2018 gerapporteerd. Deze arts heeft de dossiergegevens bestudeerd alsmede lichamelijk onderzoek bij eiser verricht en heeft informatie uit de behandelend sector bij zijn beoordeling betrokken. Aan de hand van zijn bevindingen heeft hij een FML opgesteld waarin hij de beperkingen van eiser heeft vastgelegd. De verzekeringsarts b&b heeft het dossier bestudeerd, deelgenomen aan de hoorzitting op 3 oktober 2018 en informatie uit de behandelend sector bij zijn heroverweging betrokken. Hij heeft uiteengezet waarom hij het eens is met de bevindingen van de primaire verzekeringsarts. De rechtbank ziet geen aanknopingspunten om te oordelen dat in deze zaak geen voldoende zorgvuldig medisch onderzoek is verricht.

- 5.2.1 De primaire verzekeringsarts is van mening dat eiser beperkingen heeft ten gevolge van ziekte, maar dat er geen aanwijzingen zijn voor een wezenlijke toename daarvan. Hij is niet volledig arbeidsongeschikt op medische gronden omdat geen sprake is van een uitzonderingscategorie zoals bedoeld in het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten. Eiser is aangewezen op werk dat niet zwaar is voor zijn rug en knieën en op werkzaamheden die ook emotioneel niet zwaar belastend zijn. Tot slot is een urenbeperking van 30 uren geïndiceerd. De verzekeringsarts b&b stelt zich op het standpunt dat de door eiser ervaren klachten en belemmeringen duidelijk naar voren komen. Hij ziet echter geen aanleiding om een andere belastbaarheid aan te nemen dan de primaire verzekeringsarts. De verzekeringsarts b&b onderschrijft daarom de FML, waarin beperkingen zijn opgenomen ten aanzien van alle rubrieken, namelijk het persoonlijk en sociaal functioneren, aanpassing aan fysieke omgevingseisen, dynamische handelingen, statische houdingen en werktijden.
- 5.2.2 Behoudens hetgeen de rechtbank in 5.2.3 zal overwegen, ziet de rechtbank geen aanknopingspunten voor het standpunt van eiser dat onvoldoende beperkingen zijn aangenomen of dat deze op onjuiste wijze in de FML zijn vertaald. De verzekeringsarts b&b heeft weliswaar de door eiser naar voren gebrachte klachten aannemelijk geacht, maar dat maakt niet dat ook sprake is van verminderde belastbaarheid. Ten aanzien van de psychische klachten van eiser heeft de verzekeringsarts b&b, na daartoe door de rechtbank in de gelegenheid te zijn gesteld, toereikend gemotiveerd dat deze in 2010 ernstig waren (er was sprake van een ernstige depressie) en dat eiser op basis van die klachten destijds meer beperkt was te achten dan ten tijde van de datum die nu in geding is. De rechtbank overweegt daarbij dat het tot de specifieke deskundigheid van de verzekeringsarts hoort om uit de beschikbare medische informatie objectiveerbare beperkingen vast te stellen voor het verrichten van arbeid (zie de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 5 juli 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:2474](#)). Eiser heeft geen medische stukken in beroep overgelegd die grondslag bieden voor het oordeel dat hij op de datum in geding op medisch objectieve gronden meer beperkt is dan in de FML is vastgelegd of dat zijn beperkingen op een onjuiste wijze in de FML zijn vertaald. Dat eiser het niet eens is met de vastgestelde beperkingen en van mening is dat zijn mogelijkheden zijn overschat, kan niet leiden tot het oordeel dat de medische beoordeling onjuist is. Aan hoe hij zelf zijn klachten ervaart, komt in de systematiek van de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling geen doorslaggevende waarde toe.
- 5.2.3 Ten aanzien van de vastgestelde urenbeperking overweegt de rechtbank het volgende. Het is de rechtbank niet duidelijk geworden waarom verweerder eiser wel beperkt acht qua 'uren per week' (namelijk dertig uren), maar niet in 'uren per dag' (acht uren). De rechtbank wijst in dit kader op verweerders standaard 'Duurbelastbaarheid in Arbeid' waarbij de hoofdregel luidt dat de schatting plaatsvindt in stappen van ongeveer twee uur per dag. Gezien deze regel is zonder heldere motivering niet duidelijk hoe een werkbelasting van gemiddeld ongeveer acht uren per dag zich verhoudt tot een belasting van dertig uren per week. Bij een dagbelasting van acht uren hoort immers een weekbelasting van veertig uren, terwijl bij een belasting van zes uren per dag een belasting van dertig uren per week hoort. In dit opzicht kan het bestreden besluit niet worden gedragen door de hieraan ten grondslag gelegde motivering.
6. Gelet op het voorgaande is het beroep gegrond en komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking. De rechtbank kan het geschil niet zelf beslechten omdat mogelijk aan de hand van een gewijzigde FML andere functies dienen te worden geselecteerd. Dit kan leiden tot een wijziging van de mate van arbeidsongeschiktheid van eiser. Verweerder zal derhalve een nieuwe beslissing op bezwaar moeten nemen.
7. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht vergoedt.
8. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.280,- (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting en 0,5 punt voor het indienen van een schriftelijke zienswijze, met een waarde per punt van € 512,- en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 46,- aan eiser te vergoeden;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 1.280,-, uit te betalen aan de gemachtigde.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Waterbolk, rechter, in aanwezigheid van

mr. Y.D. David, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 28 november 2019.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Centrale Raad van Beroep. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening.